

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **S. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2025, č. j. MV-15637-4/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2025, č. j. MV-15637-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-48752-32/DP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť na základě předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě uvedl, že v nalézací fázi řízení doložil coby doklad o zajištěném ubytování dokument vydaný institucí, na kterou dopadají vyhlášené sankce, nicméně v rámci odvolacího řízení žalobce změnil ubytovací adresu a doložil nový doklad o ubytování, který považuje za novou skutečnost nastalou v době po vydání zamítavého rozhodnutí, tj. skutečnost dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Namítl, že byl postupem žalované zkrácen na svých právech, když se žalovaná touto novou skutečností nezabývala, ačkoliv tato dle žalobce zakládala důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci zpět k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.
4. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, žalobní námitky odmítla jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné, není věcně nesprávné, není vnitřně rozporné ani nepřezkoumatelné. Žádné z (procesních) práv žalobce nebylo porušeno a v napadeném rozhodnutí se vypořádala se všemi odvolacími námitkami.
6. K žalobnímu bodu týkajícímu se nově doloženého dokladu o zajištění ubytování v rámci odvolacího řízení, odkázala na str. 5 napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že žalobce nebyl postupem žalované v žádném případě zkrácen na svých právech, neboť s ohledem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu žalovaná nemohla k doloženému dokladu přihlídnout.
7. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 11. 2023 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 45 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil mimo jiné jako doklad prokazující zajištění ubytování na území potvrzení ze dne 6. 10. 2023, z něhož vyplývalo, že má zajištěno ubytování na jisté adrese. Potvrzení bylo opatřeno ověřovací doložkou o vlastnoručním podepsání panem M. S. a byla k němu doložena plná moc ze dne 17. 3. 2023, kterou Federální státní unitární podnik pro správu majetku v zahraničí Ruské federace zmocnil pana S. M. A.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(dle cestovního dokladu M. S.) k tomu, aby při správě těchto nemovitostí zastupoval tento podnik a rozhodoval o pronájmu jak movitého, tak i nemovitého majetku ve vlastnictví Ruské federace.

9. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-48752-21/DP-2023, dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, tedy k doložení nového dokladu o zajištění ubytování, který by netrpěl následujícími vadami. Ve výzvě správní orgán I. stupně odkázal na usnesení vlády České republiky č. 869 ze dne 15. 11. 2023, dle kterého byla Ruská federace, resp. agentura spravující nemovitosti ve vlastnictví Ruské federace zařazena na vnitrostátní sankční seznam podle zákona č. 1/2023 Sb., o omezujících opatřeních proti některým závažným jednáním uplatňovaným v mezinárodních vztazích (sankční zákon), a není oprávněna s majetkem Ruské federace jakkoliv nakládat, například uzavírat nájemní smlouvy a jinak je zatěžovat, tedy i poskytovat v nich ubytování dalším osobám. Správu nemovitostí bude v budoucnu vykonávat Finanční analytický úřad. K tomu správní orgán I. stupně konstatoval, že pan S. není v současnosti oprávněn v zastoupení Federálního státního unitárního podniku uzavírat nájemní smlouvy na nemovitosti v majetku Ruské federace ani nově umožňovat jiným osobám, zde pobývat a tím nemovitost zatěžovat. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně žalobcem předložený doklad o zajištění ubytování neakceptoval a vyzval žalobce k doložení nového dokladu o zajištění ubytování na jiném místě, který by odpovídal uvedeným zákonným podmínkám. Žalobci byla k odstranění vad žádosti poskytnuta lhůta 10 dnů ode dne doručení výzvy. Zároveň byl žalobce poučen, že pokud daný nedostatek ve stanovené lhůtě neodstraní, správní orgán jeho žádost zamítne. Bylo mu též sděleno, jaké náležitosti má splňovat doklad o zajištění ubytování.
10. Žalobce v reakci na tuto výzvu doložil dne 13. 8. 2024 potvrzení o zajištění ubytování na stejné adrese, které bylo opatřeno ověřovací doložkou o vlastnoručním podepsání panem D. Ch. (dne 9. 8. 2024) a byla k němu doložena plná moc ze dne 22. 3. 2024, kterou Federální státní unitární podnik pro správu majetku v zahraničí Ruské federace zmocnil pana Ch. k tomu, aby při správě těchto nemovitostí zastupoval tento podnik a rozhodoval o pronájmu jak movitého, tak i nemovitého majetku ve vlastnictví Ruské federace.
11. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 11. 2024 byla žádost žalobce zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu mu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo uděleno, neboť na základě předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že předložením nového dokladu o zajištění ubytování nebyly zhojeny nedostatky dokladu o zajištění ubytování, byť byl žalobce vyzván k odstranění vad. Bylo pouze prokázáno, že pan M. S. i pan D. Ch. jsou oprávněni jednat jménem Federálního státního unitárního podniku pro správu majetku v zahraničí Ruské federace, ovšem tento podnik byl zařazen na vnitrostátní sankční seznam, tudíž není podle sankčního zákona oprávněn s majetkem Ruské federace nacházejícím se na území České republiky, jakkoliv nakládat. Tím pádem ani pan S. a pan Ch. v jeho zastoupení nejsou oprávněni jakkoliv s tímto majetkem nakládat, tj. dávat do nájmu nebo v nich poskytovat ubytování po zapsání této agentury na sankční seznam. Zjednodušeně řečeno ani jedna z těchto osob není oprávněna s nemovitostmi v ČR ve vlastnictví Ruské federace jakkoliv nakládat a zatěžovat je. Za této situace tak ani doklad o zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ubytování ze dne 9. 8. 2024 není dle správního orgánu I. stupně dokladem ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy dokladem vydaným osobou oprávněnou nemovitost užívat ani za jejího vlastníka jednat; nakládat s touto nemovitostí totiž může pouze Finanční analytický úřad. Správní orgán tak nemohl v důsledku nedostatečné součinnosti žalobce posoudit, zda má žalobce na předmětné adrese skutečně zajištěno ubytování, a tedy, zda jsou naplněny podmínky pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

12. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 2. 12. 2024 blanketní odvolání, které podáním ze dne 8. 12. 2024 doplnil o novou skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu v podobě smlouvy o nájmu bytu ze dne 1. 12. 2024 a navrhl, aby bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Spolu s tím doložil Smlouvu o nájmu bytu, která byla uzavřena dne 1. 12. 2024 mezi panem I. B. N. jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem, kdy dle čl. 2.1. této smlouvy pronajímatel přenechal nájemci (žalobci) do užívání pokoj v určité bytové jednotce na jisté adrese, a to od 2. 12. 2024 do 2. 12. 2025.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2025 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná se v odůvodnění tohoto rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce ke své žádosti doložil doklad o zajištění ubytování, na základě kterého nebylo možné ověřit, zda má na území ČR zajištěno ubytování v souladu s § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, popř. v souladu s dalšími vnitrostátními předpisy. Uvedla, že výzva k odstranění vad obsahovala dostatečné poučení o vadách žádosti a způsobu jejich napravení, žalobce byl poučen o negativních následcích v případě neodstranění vad, přičemž žalobci byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba k předložení požadovaných dokladů. Žalobce doložil nový doklad, který vykazoval tytéž vady. Nebylo tedy možné ověřit údaje uvedené v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke Smlouvě o nájmu bytu ze dne 1. 12. 2024 uvedla, že k ní nelze s ohledem na zásadu koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout, neboť žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, pro které nemohl tyto dokumenty obstarat a předložit je v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. K této zásadě žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 5. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48. Pro úplnost pak žalovaná dodala, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to ani ve vztahu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu odkázala na judikaturu Ústavního soudu a NSS s tím, že v daném případě se jedná o zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv o jeho zrušení. Uvedla, že žalobce ani v rámci odvolacího řízení nevznesl námitky týkající se případného zásahu prvostupňového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kterými by bylo nutné se zabývat.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
16. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.*
17. Podle § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *dokladem o zajištění ubytování podle odstavce 1 písm. d) se rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu anebo domu nebo písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s jejím úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním. Ubytování může být zajištěno pouze v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem, a je podle stavebního zákona určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci. Pokud je písemné potvrzení o souhlasu podle věty první podáváno elektronicky, musí být podepsáno způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu.*
18. Podle § 46 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
20. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*
21. Podle § 82 odst. 4 správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
22. Soud předně konstatuje, že žádost žalobce vykazovala vady, neboť žalobce v prvostupňovém řízení nedoložil náležitý doklad o zajištění ubytování. Žalobce byl řádně vyzván postupem dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění těchto vad, bylo mu vysvětleno, jaké náležitosti má předmětný doklad obsahovat, jak má vady odstranit a byl poučen o negativních následcích neodstranění těchto vad, k odstranění vad mu byl poskytnuta přiměřená lhůta. Žalobce však v prvostupňovém řízení tyto vady neodstranil, neboť doložil pouze doklad, který vykazoval tytéž vady. Žalobce proti tomu své námitky nesměřoval.
23. Z judikatury NSS ve vztahu k uplatnění zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že zásada koncentrace řízení je v pobytových věcech cizinců běžně používaný institut. Kupříkladu v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, NSS uvedl, že „stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. 1 As 96/2008-115, a ze dne 27. 11. 2012, č. 1 As 136/2012-23, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. 5 As 7/2011-48). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. 2 As 17/2009-60). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem. S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.“ Zjednodušeně řečeno, zásada koncentrace řízení se uplatní i v pobytových věcech cizinců, přičemž odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení.

24. V rozsudku ze dne 7. 11. 2012 č.j. 1 As 114/2012-27, č. 1856/2009 Sb. NSS, dospěl NSS k závěru, že „[z]ásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu je opodstatněná zejména v případech, kde se jedná o řízení zahajovaná na návrh účastníka řízení. Výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 1 As 96/2008-115 uvádí, že je „v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.“. Na tento rozsudek navázal NSS v rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, v němž se věnoval nedostatkům žádosti o povolení dlouhodobého pobytu na území ČR a kde uvedl, že „[d]oklad o ubytování, který v prvostupňovém řízení nedoložil, však pojmově nemůže být novým důkazem ve smyslu citovaného ustanovení. Doklad o ubytování měl totiž již existovat, respektive měl být vyžádán, stěžovatelem již v okamžiku podání jeho žádosti, neboť je podle zákona o pobytu cizinců jeho součástí. Bylo to pouze z důvodu nedoložení požadovaných dokumentů a následného chybného odeslání vlastníci bytu a nedostatečnou komunikací mezi ní a stěžovatelem, že daný dokument nebyl uplatněn včas.“
25. Z další judikatury NSS pak vyplývá, že „je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání“ (srov. rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60 nebo ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. S odkazem na výše uvedené zdejší soud neshledal relevantní důvody pro prolomení zásady koncentrace řízení. Žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně a dostatečně vyzván k odstranění vad žádosti (což ostatně nijak nezpochybňoval). Rovněž pak nelze pominout, že správní orgán I. stupně vydal výzvu k odstranění vad žádosti dne 1. 8. 2024, ale k vydání prvostupňového rozhodnutí přistoupil až takřka čtyři měsíce poté (dne 28. 11. 2024). Žalobce tak měl k odstranění vytýkané vady žádosti fakticky lhůtu cca čtyři měsíce, což soud považuje pro obstarání dokladu o zajištění ubytování, který splňuje podmínky dle § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, za zcela dostačující. Žalobce tedy v prvostupňovém řízení vady neodstranil a náležitý doklad o zajištění ubytování nedoložil, byť se jednalo o zákonnou náležitost jeho žádosti, která v té době již měla existovat.
27. V odvolacím řízení sice předložil určitý nový doklad, nicméně nebyla splněna druhá podmínka uvedená v § 82 odst. 4 správního řádu, dle které se musí jednat o *takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. Žalobce si měl takový doklad opatřit již v době podání žádosti. Žalobce pak ani v prvostupňovém řízení, ani v odvolání netvrdil žádné okolnosti, které by mu znemožňovaly předložit požadovaný dokument již v řízení před správním orgánem I. stupně. Žádné takové okolnosti nejsou patrné ani ze správního spisu. Ostatně, žalobce žádné takové důvody neuvedl ani v žalobě.
28. Žalovaná tak dle soudu nijak nepochybila, když v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédla ke smlouvě o nájmu bytu, kterou žalobce jako doklad o zajištění ubytování předložil až v odvolacím řízení.
29. Pouze pro úplnost soud uvádí, že žalovaná se zabývala i otázkou dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nicméně žalobce v řízení tuto námitku nevznesl, ani netvrdil žádné takové okolnosti, kterými by se žalovaná měla zabývat. Žalobce námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nevznesl ani v žalobě.
30. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.